Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 4. *Den 15. Novbr. 1866.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Zions Stad.

(Fra „Millennial Star".)

(Fortsat fra Pag 36.)

For det Tredie ville vi fremsætte en Skildring angaaende det Folk, som vil komme til at nyde den Ære at faae det store Privilegium at opbygge Zion og boe der. Det Folk, som bliver anbetroet dette store Værk, vil ogsaa faae et andet Hverv at udføre, eller med andre Ord, det vil faae et nyt Budskab at forkynde indtil alle Jordens Ender angaaende Herrens Komme til Zion. Esaiæ Prophetier med Hensyn til denne sidste Uddeling ere følgende: „See, Herren lader sig høre til Jordens Ende, siger Zions Datter; see, din Salighed kommer; see hans Løn er med ham, og hans Gjerning er for hans Ansigt. Og de skulde kalde dem et helligt Folk, Herrens Igjenløste, og dig skal man kalde en søgt Stad, ja en Stad, som ikke er forladt. (Es. 62, 11. 12.) Saaledes vil det Folk, som Herren udvælger og udsender indtil Jordens Ender med det herlige Budskab som en Forberedelse paa hans anden Tilkommelse, blive kaldet „et helligt Folk, Herrens Igjenløste." Det vil være et saadant Folk, som Herren udsender for at opsøge et Sted til Anlæggelsen af Zions Stad. Naar man formedelst Aabenbaring har fundet Stedet og bygget en Stad derpaa, ville to passende Navne blive givne samme, og det ene af disse vil blive: „En søgt Stad." Dette er betegnende for Stedet, hvor den skulde anlægges, da dette har været ganske ubekjendt for de foregaaende Generationer. Denne Udtalelse kunde ikke muligviis have Hentydning til det gamle Jerusalem, thi dettes Beliggenhed var bekjendt igjennem mange Generationer før Esaiæ Tid, men Stedet, hvor Zions Stad skulde anlægges, maatte først blive „søgt", og det er Aarsagen til dens særegne Navn.

„En Stad, som ikke er forladt", vil blive det andet passende Navn, hvilket har Hentydning til det Folks Retfærdighed, som skal komme til at boe i Zion.

Dette vil aldrig blive forsaget, saaledes som Jerusalem har været i mange Aarhundreder, men Herren vil altid komme Zions Indvaanere ihu og være med dem, og de ville forlade sig paa ham, og som Psalmisten siger: „De skulle være ligesom Zions Bjerg, hvilket ikke kan flyttes, men skal bestaae evindelig." Det gamle Zion blev „ploiet som en Mark," og har været forladt i atten Aarhundreder, men de Sidste-Dages Zion kan ikke bortflyttes, men vil bestaae evindelig. Det er af denne Grund, at det vil faae det opmuntrende Navn: „En Stad, som ikke er forladt."

Stadens Indbyggere ville blive kaldte „et helligt Folk", fordi de have annammet det Budskab, som Herren lader forkynde indtil Jordens Ender, og fordi de standhaftig stue fremad til hans Komme, som kaldes „Deres Frelser", „hvis Belønning er med ham, og hvis Gjerninger gaae foran hans Ansigt." De kaldes ikke alene „et helligt Folk", men ogsaa „Herrens Igjenløste." De kaldes saaledes, fordi de ville blive et Folk, der er forløst fra alle Nationer og samlede til Eet. David kalder dem „Herrens Igjenløste, hvilke han har igjenløst fra Modstanderens Haand, og samlet dem ud af Landene fra Østen og Vesten, fra Norden og Sønden". (Ps. 107, 2. 3.) Dette store Igjenløsningsværk fra alle Nationer vil blive udført formedelst Forkyndelsen af Evangeliet indtil Jordens Ende. Menneskene ville lære af dette Budskab, at de maae samles og opbygge Zions Stad. Saa Mange, som lytte til den advarende Røst og adlyde samme, ville blive „Herrens Igjenløste", medens de, der ere ulydige, ville paadrage sig hans retfærdige Hevn, som vil vise sig i Magt og Herlighed til Zions Forløsning.

„Det hellige Folk" og „de Herrens Igjenløste", som skulle udføre dette store Værk, kaldes af Esaias „Zion", og fremstilles som et Folk, der har et godt Budskab at forkynde, medens Stedet, hvor de skulle boe skildres som beliggende i en høi Bjergegn. Det Budskab, de have at forkynde, skulde være: „See, den Herre Gud skal komme med en stærk Haand og, hans Arm skal regjere for ham; see hans Løn er hos ham, og hans Gjerning er for hans Ansigt. Han skal føde sin Hjord som en Hyrde; han skal samle Lammene med sin Arm, og bære dem i sit Skjød; han skal kjærligen lede de Faar, som ere med Lam." (Es. 40, 10. 11.) Uagtet Zions Børn for en Tid boe i Ørkenen og paa Jordens høie Steder, er ikke dette til Hinder for, at de jo i Herrens egen beleilige Tid kunne vende tilbage og opbygge den store Central-Stad samt atter tage de øde Steder i Besiddelse, fra hvilke de engang bleve uddrevne. Zions Stæder og de Stæder, som bleve ødelagte af deres Fjender, maae blive gjenopbyggede, paadet Prophetierne kunne blive opfyldte. Naar de vende tilbage fra deres nuværende Bjerghjem — den store amerikanske Ørken, ville Esaiæ Ord gaae i Opfyldelse: „Og Herrens Forløste skulle vende tilbage og komme til Zion med Frydesang, og evig Glæde skal være over deres Hoved; de skulle faae Fryd og Glæde, og Sorg og Suk skal flye fra dem." (Es. 35, 10.) Med at „vende tilbage" menes at begive sig tilbage derhen, hvor de engang have boet. For henved en Trediedeel af et Aarhundrede siden kjøbte Zions Børn meget af det Land, hvor den Stad, „der ikke skal være forladt", engang skal opbygges, og de boede i flere Aar paa det hellige Land, men bleve med Grusomhed uddrevne fra samme, hvorpaa de søgte Tilflugt først i Illinois og derpaa imellem Klippebjergene. Men Esaias siger, de skulle vende tilbage og komme til Zion. „De skulle see Herrens Herlighed,

vor Guds Ypperlighed. Styrker de afmægtige Hænder og bekræfter de snublende Knæe. Siger til de Mistrøstige af Hjertet: Værer frimodige, frygter ikke; see, Eders Gud skal komme med Hevn, ja med Guds Betaling, han, han skal komme og frelse Eder. Da skulle de Blindes Dine aabnes, og de Døves Øren oplades. Da skal en Halt springe som en Hjort, og en Stums Tunge synge med Fryd, thi Vandene ere adskilte i Ørkenen, og Bækkene paa den øde Mark. Og et tørt Sted skal blive en Sø, og et tørstigt Sted til Vandkilder." (2—7 Vers.)

Paa Grund af de mangfoldige Prophetier, vi have med Hensyn til de underfulde Begivenheder, som skulle finde Sted umiddelbart før Herrens anden Tilkommelse, behøver Ingen at tage feil, ligesaalidt som i Henseende til det Folk, der er udvalgt til at opfylde disse mærkværdige Prophetier. Det maae være et Folk, som nyder Aabenbarelsens og Prophetiens Aand, thi i de mangfoldige Skriftsteder, hvilke vi allerede have anført, fremstilles Herren som talende til Zions Børn, idet han giver dem Veiledning angaaende de forskjellige Stadier, hans Værk skulde gjennemgaae i dets Fremadskriden, saavel som de forskjellige Omstændigheder, de skulle komme i fra Tid til anden. Til een Tid skulde Herren formedelst sine Tjenere sende et Budskab „til Jordens Ender", og en anden Gang skulde han sige til Norden: Giv hid, og til Sønden, forhindre det ikke; føer hid mine Sønner langtfra og mine Døttre fra Jordens Ende." Atter, formedelst Aabenbaring vilde de blive befalede at gaae op paa et høit Bjerg", medens de til en anden Tid ville blive opfordrede til at „vende tilbage til Zion med Frydesang og evig Glæde." Formedelst Aabenbaring skulle de nøiagtig lære at kjende Stedet, hvor den „søgte Stad" skulde anlægges; formedelst Aabenbaring skulle de faae Befaling om at bygge Staden, paa det Herren kunde „sees i sin Ære"; formedelst Aabenbaring foretage de enhver Bevægelse, og handle i alle Ting fra Først til Sidst ifølge samme, idet de i alle de forskjellige Omstændigheder blive veiledede, ligesom Israel blev i Mose Dage.

Zions Indvaanere ville ikke alene blive begunstigede, med mangfoldige Aabenbaringer, men de ville ogsaa faae see overordentlige Beviser paa Guds Storhed og Magt, hvorved de Blinde, Døve, Stumme og Lamme ville blive helbredede, og formedels Guds Kraft ville Vandkilder og Strømme vælde ud i Ørkenen, og i det fortørrede Land vil Herren give sit Pagtesfolk Vand at drikke. Alt dette er forudsagt og vil blive opfyldt i de sidste Dages Uddeling.

Da Zion ligesom er i sin Barndom, er forstødt, forfulgt og drevet hen til Bjergene, eller som Propheten siger, „er bortdrevet ved en Storm og ikke trøstet", vil dets Børn uden Tvivl til sine Tider føle, „ligesom en forladt Qvinde og bedrøvet i Aanden", og i deres dybe Kummer ville de være rede til at udbryde med Prophetens Ord: „Men Zion sagde: Herren har forladt mig, og min Herre har glemt mig. Kan og en Qvinde glemme sit diende Barn, at hun ikke forbarmer sig over sit Livs Søn." Ja, om Nogen af dem kan glemme dem, da vil jeg, jeg dog ikke glemme Dig." Dets Trængsels Dage ville snart være til Ende. Saa siger Herren: „Jeg har forladt Dig i et lidet Dieblik, men jeg vil samle Dig med stor Barmhjertighed." (Es. 54, 7.) „See, disse skulle komme langtfra, og see, hine fra Norden og fra Vesten, og hine fra Sinims Land. Synger med Fryd I Himle, og fryd dig, du Jord, og I Bjerge raaber med

Frydesang, thi Herren har trøstet sit Folk og vil forbarme sig over sine Elendige." (49 Cap. 12. og 13. Vers.) Bjergene og Høiene, Jorden og Himlene ville med Frydesang feire Zions herlige Forløsningsdag, da „hendes Halses Baand," skulle løsnes, medens hun kommer frem fra Ørkenen, hvilende sig paa sin Elskedes stærke Arm. „Da skal hun vorde skjøn som Solen, klar som Maanen og forfærdelig som en Hær under Bannnere."

(Fortsættes.)

Udtog af Generalraadets Forhandlinger i Kjøbenhavn den 6te og 7de October 1866.

(Fortsat fra Side 39.)

De samme Følelser havde Præs. Widerborg med Hensyn til de Hellige; han sagde, at da de ere villige til at tjene Israels Gud, ere de tillige det bedste Folk paa Jorden, og da det er Herrens Villie at samle sit Folk til een Nation, tit eet Rige med Mesias til deres Konge under en retfærdig Regjering, gjør det Intet til Sagen, hvad Nation vi for Øieblikket ere i, eller i hvilken Stilling Evangeliet har fundet os; naar vi gjøre det Bedste, vi kunne i vore forskjellige Omstændigheder, vil Tiden komme, at enhver Hellig vil faae den Frihed til at tjene Herren, hvilken han savner i de Lande, hvor han nu boer.

Ældste H. Hansen, Præs. over Vensyssels Conference, hilste de Forsamlede fra de Hellige i det nordlige Jylland, hvor han havde sin Mission; han sagde, at Mange vare blevne udelukkede i den sidste Tid, men at de, som ere tilbage, gjøre det Bedste de formaae og arbeide for deres Frelse med de Gaver og Evner, Herren har skjænket dem; han var glad for de Brødre, som arbeide med ham for Evangeliets Fremme og ønskede, at Herren fremdeles vilde velsigne ham i Udførelsen af hans Kalds Pligter.

Ældste Hans Jensen gav Rapport fra sin Arbeidsmark, Aalborgs Conference, og sagde at de Hellige der vare gode og villige til at leve efter deres Religion og viste i deres Gjerninger, at de ønskede at tjene Herren og adlyde hans Bud og Befalinger. Der var god Udsigt for den næste Emigration, for Evangeliets Fremme og Conferencens Fremvæxt; han var vel tilfreds med de Brødre, som arbeidede under hans Bestyrelse og ønskede selv at udføre de Raad, som Herrens Tjenere maatte give ham.

Ældste A. Nielsen, der præsiderer over Aarhuus Conference, havde fundet mange gode og oprigtige Mennesker i sin Arbeidsmark, som, siden de havde faaet Kundskab om Evangeliets Sandhed, havde udmærket sig ved Trofasthed og Beredvillighed til at opholde Herrens Præstedømme og i at efterkomme deres Lærdomme; de Hellige vare gode, og Conferencen var i en trivelig Forfatning.

Præs. Widerborg var vel tilfreds med de Rapporter, de Ældste havde afgivet angaaende Conferencerne i det nordlige Jylland; han havde ikke havt Leilighed til at besøge Vensyssels Conference, siden han kom fra Zion, men stolede paa

den Rapport, Ældste H. Hansen havde afgivet, og var overbeviist om, at Brødrene havde gjort deres Pligt; ønskede at høre Ældste Iversens Vidnesbyrd med Hensyn til den sydlige Deel af Jylland og Slesvig, da han havde i Sinde, at beskikke nogle Brødre til at arbeide i sidstnævnte Landsdeel for om muligt at vinde nogen Indgang der.

Ældste S. Iversen, som præsiderer over Fredericia Conference, sagde, at i Slesvig-Holsteen, hvor Preusserne have Herredømmet, er det meget vanskeligt at vinde Indgang. En Brøder havde fornylig besøgt de faa Hellige der, men han var bleven uddreven af Gendarmerne, efterat der var bleven tillagt tre nye Medlemmer. Da han nu er bekjendt med Forholdene, kan han gaae tilværks med mere Viisdom næste Gang, han kommer der. Angaaende Fredericia Conference, sagde han, at de Hellige vare meget fattige, men alligevel gode og oprigtige; Udsigten for Arbeidet i Fremtiden var god.

Præs. Widerborg bad, at dersom der var Nogen, der kjendte nogle Brødre, der kunde tale Tydsk, de da ville anbefale dem, og da der i Dernes Conference fandtes en Broder J. T. Pytcher, der var skikket til at virke som Missionær i Slesvig-Holsteen, foreslog Præs. Widerborg, at denne beskikkes dertil og at de Hellige opholde ham i Deres Bønner, hvilket eenstemmigen vedtoges; ligeledes vedtaget at Ældste Dickmann vedbliver sin Mission.

Ældste C. Christiansen, der præsiderer over Jyllands Distrikt, havde lagt megen Vægt paa, hvad Præs. Widerborg havde talt med Hensyn til Slesvig-Holsteen; han havde selv været der og besøgt nogle Paarørende og gjort den Erfaring, at der vare mange gode Mennesker saavel iblandt den tydsktalende som dansktalende Befolkning, hvilke han troede vilde være villige til at annamme Evangeliet. Han følte Attraa efter at gjøre Alt, hvad han kunde for Evangeliets Udspredelse i de Egne, hvor Budskabet mindst havde lydt, hvilket havde været hans Formaal, og han vilde vedblive dermed i Fremtiden, samt paasee, at Arbeidskræfterne bleve viseligen fordeelte i hans Distrikt. De Rapporter Brødrene havde afgivet angaaende Jylland vare overeensstemmende med hans Kundskab, og han tilføiede, at Brødrene havde arbeidet med Nidkjærhed og Flid.

Forsamlingen hævedes til Kl. 7 Aften og Ps. Nr. 113 blev afsungen.

Taksigelse af C. C. A. Christensen Kl. 4.

Eftermiddagen Kl. 7.

Choret sang Ps. Nr. 141.

Bøn af Ældste M. Pedersen.

Choret sang Ps. Nr. 170.

Præs. Widerborg følte godt ved at komme til Forsamling, og bemærkede, at hele vort Liv burde være en Gudsdyrkelse. „Denne Forsamling", sagde han, „har for mig været en Erindring om de mange Goder, jeg har nydt i Herrens Børns Forsamlinger hjemme i Zion, og den Kjærlighed, som forener Guds Børn hjemme og i Adspredelsen viser, at dette Værk er af Gud. Den Glæde, der straale i de Helliges Aasyn, giver tiltilkjende den himmelske Følelse, der opliver deres Bryst og beviser, at de nyde de Velsigneiser, der ere givne formedelst Lydighed til Jesu Christi Evangelium. Vor himmelske Faders Hensigt og Bestemmelse med os er, at vi skulde lære at kjende det Gode og forkaste det Onde samt gradviis skride fremad til Fuldkommenhed, at vi kunde blive bragte tilbage til hans Nærværelse og ophøiede i hans Rige". Han opmuntrede de Tilstedeværende til retteligen at anvende denne Prøvestand og paaviste den Fordeel, de

Hellige havde fremfor dem, som endnu ikke kjende Jehovas Planer og ikke have nogen Rettesnor til deres Veiledning eller nogen bestemt Vei at vandre paa, medens de Hellige derimod ledes af Herrens levende Præstedømme og det aabenbarede Ord, der er iblandt dem.

Ældste P. Hansen, som derefter fremstod, var taknemmelig for det Privilegium, han havde havt i at være en Tilhører i denne Forsamling, hvor saamange gode Lærdomme vare givne og saamange gode Raad fremsatte til Opmuntring; han sagde, at i Øernes Conference, hvor han arbeider, havde Evangeliet nydt Fremgang; til Medarbeidere havde han Ældsterne J. Hansen og A. Larsen, hvilke med Trofasthed havde understøttet ham. De Hellige vare gode og villige til at efterkomme Herrens Love, Øvrighederne havde været humane, og Brødrene havde ikke været udsatte for nogen Forfølgelse under deres Arbeide i Missionen.

Ældste J. Hansen, der arbeider under Bestyrelse af Ældste P. Hansen i Øernes Conference, havde habt Leilighed til at afholde mange Forsamlinger paa de forskjellige Øer, hvor han havde arbeidet, og var meget glad over at være kommen til Danmark for at bære det samme Vidnesbyrd og paa de samme Steder, som forend han reiste til Zion.

Ældste A. Larsen følte sig tilskyndet til at takke sin Fader i Himmelen af sit ganske Hjerte, Sjæl og Sind, fordi han var agtet værdig at komme tilbage til disse Lande og bære Vidnesbyrd for Alle, som vilde lytte til ham; han var taknemmelig mod Ældste P. Hansen for den Underviisning, han havde faaet af ham, især deleshed ved den sidste Emigration.

Præs. Widerborg sagde, at de Ældste i Øernes Conference havde udført et godt Arbeide. Han raadede dem til at afholde Forsamlinger paa de Øer, som vare tilgjængelige, inden Vinteren kom og vanskeliggjorde Samqvemmet. Han vidste, at der havde været enkelte af Brødrene fra Zion, som nærede det Haab, da de først kom hertil, at det maaskee vilde være let for dem at faae deres Paarørende og Venner til at annamme Evangeliet, men de fik snart at see, at deres Forventninger bleve skuffede, idet de ikke bleve vel antagne paa Grund af deres religiøse Anskuelser og maatte sande det Ordsprog, „at en Prophet ikke er agtet i sit eget Fædreneland." „Desuagtet", sagde han, „gaaer vi derhen, hvor vi blive sendte og ere villige til at arbeide paa det Sted og i den Stilling, i hvilken vi blive satte, hvad enten vi skulle komme til at arbeide under Bestyrelse af Nogen, der er ældre i Kirken end vi eller ikke. Naar vi opfylde vor Pligt, ere vi paa vor rette Plads, thi vi bør komme ihu, at det er Herren vor Gud, der har kaldet os formedelst sine Tjenere, og at han velsigner os, ifølge vor Trofasthed."

Efter Opfordring fremstod Ældste M. Pedersen, der arbeider paa „Skandinaviens Stjernes" Contoir, og udtalte sine Følelser. Han sagde, at han var villig til at fortsætte sit Arbeide, saalænge han skulde være i disse Lande. — Ældste A. W. Carlsson, der ligeledes arbeider paa nævnte Contoir, udtalte sig i samme Retning.

Præs. Widerborg gjorde opmærksom paa, hvor nødvendigt det er for Israels Ældste at gjøre sig bekjendte med det Arbeide, de ere blevne beskikkede til at udføre, da Herren nu i vore Dage bruger den samme Fremgangsmaade som i forrige Tider, nemlig at udvælge Saadanne til sine Tjenere, som ere ydmyge og beredvillige til at handle efter hans Bud og Befalinger, uanseet hvor Meget

eller Lidet de have af denne Verdens Viisdom.

Eldste Wilhelmsen, som havde reist meget omkring i Missionen og havde havt Leilighed til at besøge de forskjellige Conferencer i samme, stadfæstede de Rapporter, der vare blevne afgivne af det arbeidende Præstedømme, og sagde, at han havde nydt store Velsignelser ved at reise omkring i Missionen, hvorved han ofte havde havt Leilighed til at træffe sine Brødre fra Zion. Han ønskede at gjøre Godt og at være til Velsignelse, hvor han kom; han ønskede at benytte sin Indflydelse til Bedste for de fattige Hellige ved at søge at paavirke dem, som kunne gjøre Noget for deres Udfrielse fra disse Lande.

Præs. Widerborg talte om Nødvendigheden af at anvende de timelige Midler med Forstand og til Guds Riges Forfremmelse. Han ønskede, at de Hellige vilde bevare den gode Aand, Zions Aand, der havde været tilstede i Forsamlingen.

Eldste Wilhelmsen sang: „When first I left the city" osv. Forsamlingen sluttedes til næste Dag Kl. 10 Formiddag.

Choret sang Psalmen Nr. 238.

Taksigelse af Eldste A. Nielsen Kl. 9.

Søndagen den 7de Kl. 10 Formiddag.

Choret sang Psalmen Nr. 1.

Bøn af Eldste C. C. A. Christensen.

Choret sang Psalmen Nr. 132.

Præs. Widerborg talte om Ydmyghed som det Princip, der forenet med Lydighed mod Herrens Bud og Love, udmærker dem, som have sluttet Pagt med deres himmelske Fader for at tjene ham overeensstemmende med det Evangelium, som han har aabenbaret for Menneskene formedelst den Propbet, han har opreist i vore Dage, og hvorved Israel i denne Generation har faaet den samme Adgang til Forjættelserne, som Fædrene havde i forrige Tider. Han sagde, at det Rige, som Messias skal komme og regjere over, beredes af dette Folk, de Sidste-Dages Hellige, og da de ere villige til at lade sig lede af de Mænd, som Herren anerkjender, og hvilke han har givet Fuldmagt og Myndighed til at forvalte de Anordninger, der ere bestemte til Velsignelse og Frelse for Menneskene, vil ingen Naadegave, som de gjøre sig værdige til at modtage, blive tilbageholdt fra dem.

Eldste C. C. A. Christensen sagde, at det var med høitidelige Følelser, han tænkte paa den Tid, da han for første Gang havde været i de Helliges Forsamling i Kjøbenhavn. Mange af de gamle Hellige vare reiste til Zion, og nye Medlemmer vare komne istedet. Han glædede sig over det store Arbeide, som Herrens Tjenere havde udført i Skandinavien og over, at saamange oprigtige Sjæle vare komne til Kundskab om Sandheden, hvorved de havde lært at vurdere deres Tilværelse her paa Jorden, hvilket burde anspore dem til at anvende deres Prøvetid saaledes, at de engang efter fuldendt Strid kunde opnaae en fuld Frelse i Guds Rige. Han sagde, at den Anskuelse, at vor Virksomhed skulde ophøre, naar vi nedlægge vore jordiske Tabernakler, tilintetgjordes dengang, vi fik Kundskab om, at vor udødelige Aand var bestemt til en uendelig Udvikling, og at denne vor Tilværelse kun var et lidet Afsnit af Evigheder og bestemt til en Prøvetid for os. Hiin gamle Apostel sammenligner de Hellige med Leret i Pottemagerens Haand, og af hvilket han danner forskjellige Kar, der alle have deres bestemte Nytte, men hvis Leret er haardt og skjørt duer det ikke til Noget, men bliver udkastet som ubrugeligt; saaledes gaaer det ogsaa med dem, som ikke ere bøielige i Guds Haand

— de udkastes som ubrugelige Kar, der ikke ere til nogen Nytte.

Eldste C. Christiansen talte om de store Foretagender, som udføres af det Folk, Herren har kaldet formedelst sit Evangelium, og hvilket han har tilkjendegivet sin Villie ved at aabenbare sig for Mænd paa Jorden i denne Slægt. Han har givet sine Tjenere Befaling og Myndighed til at prædike Evangeliet for Menneskeslægten som en Forberedelse for vor Frelsers Tilkommelse, ligesom han ogsaa har udseet et Sted, hvortil Tusinder fra alle Nationer udvandre til deres Forundring og Forbauselse, som ikke kjende Hensigten dermed. Uagtet Menneskene i deres Uvidenhed stride mod dette Værk, vil dog Herren udføre alle sine Planer og til Trods for Verdens Modstand fuldbyrde sine Hensigter uden at spørge Nogen tilraads desangaaende. Han følte sig meget oplivet formedelst den Aand, som havde været udgydt over Forsamlingen; det var den samme Aand, som er tilstede i de Helliges Forsamlinger i Zion. Guds Børn ere paa det Sted, som saa Mange tale allehaande Ondt om, høiligen velsignede af Herren. Han spurgte de Tilstedeværende, om de syntes, at de Mænd fra Zion, der havde talt til dem denne Dag, vare Saadanne, som Rygtet fortæller om dem, og om de ikke kunde forstaae, at Forholdet mellem dem, som tjene Gud og dem der ikke ville tjene ham, har været det samme til alle Tider, som det, der nu exister. Han spurgte endvidere, om der kunde være Nogen, som ikke vilde synes om at leve sammen med et saadant Folk, som de Sidste-Dages Hellige, hvor det end skulde være og sagde, at han vidste, at Enhver, der kjendte Evangeliet, vilde være enig med ham heri, ligesom han var overbeviist om, at Alle, der endnu ikke forstode det Budskab, som nu forkyndes iblandt Menneskene, vilde komme til at gjøre det Samme, dersom de alvorlig vilde bede Gud om hans Aands Veiledning til at forstaae Sandheden, istedetfor at fælde nogen Dom om det, som de ikke kjende noget til.

Derefter fremstod Eldste L. P. Edholm og bar Vidnesbyrd om Sandheden af Evangeliet ifølge den Erfaring, han havde havt saavel i Zion som i Adspredelsen, og sagde, at skjøndt alle de mange forskjellige Religionspartier paa Jorden paastaae, at de have det sande Evangelium, ere de dog langt afvigende fra den Religion, som Herrens bemyndigede Tjenere forkyndte i gamle Dage, og hvilken nu atter er bleven gjengiven til Jorden formedelst Aabenbaring fra Himmelen, idet de Mænd, som i den apostoliske Tidsalder havde Himmeriges Riges Nøgler anbetroede Fuldmagten til Mænd, der nu leve paa Jorden. Formedelst denne aabenbarede Religion kunne de, som have faaet Kundskab om samme, see Forskjellen mellem Christi sande Evangelium og de Religionssystemer, som Menneskene have opfundet og indført. Ved at kaste Blikket tilbage paa de henrundne Aarhundreder kunne vi see, hvor afmægtig den menneskelige Viisdom er med Hensyn til det, der hører Gud til.

Eldste H. Jensen sagde, at han altid var villig til at bære Vidnesbyrd om den Sandhed, han havde annammet, og han vilde stedse bestræbe sig for at gjøre den bekjendt iblandt sine Medmennesker og for at samle Israel hjem til Zion. Han glædede sig over, at han havde en sikker Kundskab om, at den Sag, han arbeidede for var Herrens Værk, og han vidste, at saafremt han blev trofast indtil Enden, vilde han opnaae en fuld Frelse i Guds Rige. Han hentydede til de modstridende Religionssystemer, der existere i Verden og til den deraf følgende Usikkerhed og

Forvirring, som desaarsag hersker iblandt Menneskene, der dog i Almindelighed ere saa ligegyldige, at de uden videre Eftertanke trøste sig, med, at „Enhver bliver salig ved sin Tro", og det uden at de overveie, om de ere i Besiddelse af den sande Tro eller ikke. Han henviste til følgende Skriftsted i Brevet til Galaterne: „Men dersom endog vi eller en Engel fra Himmelen prædike Eder Evangelium anderledes, end vi have prædiket Eder det, han være en Forbandelse." (Gal. 1, 8.) Han ønskede, at Enhver, der ikke var vis paa, at han havde annammet Sandheden, vilde bede Gud om Viisdom til at forstaae Jesu Christi Evangelium og om Kraft til at adlyde det, saasnart han var bleven overbeviist om dets guddommelige Oprindelse.

Ældste S. Iversen stadfæstede de foregaaende Brødres Vidnesbyrd med Hensyn til Guds Riges Gjenoprettelse og det Sted, hvortil Israel indsamles nu i vore Dage. Han havde været i Zion i tretten Aar og vidste, at Herren havde sit Præstedømme der, hvilket var organiseret ligesom i forrige Tider, da det sande Evangelium var paa Jorden. Han havde nydt store Velsignelser formedelst dette Præstedømme og ønskede at kunne udføre det Hverv, som Herren havde paalagt ham ved sine bemyndigede Tjenere, saaledes, at det kunde være til Velsignelse baade for ham selv og hans Medmennesker.

Ældste A. Nielsen, som derefter fremstod, udtalte sin Glæde over de mange gode Raad og Lærdomme, han havde hort af Herrens Tjenere, og han vilde med Glæde bringe dem i Udøvelse. Han ansaae det for en stor Velsignelse, ikke alene for de Helliges Vedkommende, men for Alle, som havde været i Forsamlingen, at have det Privilegium at være under saadanne Mænds Røst, som tale Guds rene Ord, og endnu større Velsignelse vilde det være at adlyde de Raad og Paamindelser, der vare givne. Han ønskede, at Herren maatte velsigne Alle, som arbeide for deres Frelse, og at de maatte have Kraft til at være trofaste indtil Enden, paadet de kunde faae Herlighedens uforvisnelige Krone.

Choret sang Psalmen Nr. 231.

Taksigelse af Ældste Fagerberg Kl. 12.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Novbr.

Det er saare behageligt at modtage gode Eefterretninger fra Venner og Bekjendte, som vi have lært at agte formedelst deres Trofasthed og Nidkjærhed i at fremme Guds Sag paa Jorden. Vi ere i Besiddelse af Brev fra Ældste Samuel L. Sprague, dateret Saltsøstaden, den 17de September, hvori han underretter os om sin lykkelige Ankomst til vort kjære Bjerghjem den 11te Septbr., og vi meddele følgende Uddrag af hans Skrivelse:

Jeg følte mig lykkelig ved at træffe mine gode Forældre friske og raske. Flere af de tilbagevendte Missionærer kom ind paa samme Tid, og vi bleve budne Velkomne af Præsident Young. Den første Søndag efter min Hjemkomst havde jeg det Privilegium at prædike i Tabernaklet baade paa Engelsk og Dansk. Jeg har truffet adskillige af vore skandinaviske Bekjendte, som yttrede Glæde ved at iee mig,

og som følte sig lykkelige ved at være komne til Zion iblandt Guds Folk, hvor Alt er Fred og Tryghed. De vilde blive forundret ved at see den Fremgang denne Stad har gjort og de mange Bygningsforetagender, der ere blevne udførte, medens jeg har været fraværende. De første Dage følte jeg mig næsten som en Fremmed i Staden, og mine Tanker vendte ofte tilbage til Kjøbenhavn og til min forrige Arbeidsmark. Jeg har havt travlt med at besøge Venner og Bekjendte siden jeg kom hjem. Vi havde en meget heldig Reise og der var ubetydelig Sygdom i det Compagni, jeg havde Varetægt over, og i October vente vi alle Emigranter at komme ind. Her er stor Virksomhed iblandt de Hellige; de ere forenede som een Mand; Lykke og Held ledsage deres Foretagender. Præsident Young seer saa ung ud som nogensinde, og jeg hørte ham prædike sidste Søndag og lyttede med Glæde til hans vise Raad og Lærdomme. Mit Sind dvæler ofte hos de Hellige i Skandinavien og min Bøn er, at de maae forblive trofaste indtil Enden og gjøre sig værdige til alle de Velsignelser, der vente dem. Behag at hilse Broder Wilhelmsen og alle de Ældste og Hellige i Missionen, og jeg ønsker Herrens Velsignelse over Eder Alle."

Vi have ogsaa været begunstigede med Brev fra Ældste P. O. Thomassen, dateret den 29de Septbr., og hvori han skildrer Tilstanden hjemme som meget god; tillige havde han talt med og kunde hilse fra flere af de indkomne Emigranter, som Broder Isaksen fra Norge, Ældste Berthelsen fra Kjøbenhavn, Ældste Sv. Jonassen fra Malmø og flere Andre. De følte sig Alle vel og tilfredse over lykkeligen at have tilendebragt den lange Reise. Præsident Young, bemærker Broder Thomassen, gjør i denne Tid en Tour gjennem Settlementerne og modtages overalt som en kjær Fader, hvilket er ganske naturligt, naar man betænker, at han i et Tidsrum af over tredive Aar har virket for de Helliges Vel med utrættelig Flid og derved erhvervet sig en Tillid og Indflydelse, som har vakt Opmærksomhed ikke alene i den nye, men ogsaa i den gamle Verden, saa at endog de Franskes mægtige Keiser ifjor skrev til sin Minister i Washington om at forskaffe ham Præsident Youngs og Kirkens Overstes Portraiter, hvilke han ogsaa fik. I disse Dage ruller det ene Emigrant-Tog efter det andet ind i Staden, og det er forbausende at see, hvor hurtig denne store Masse Mennesker spredes over Land og By og finde Hjem og Beskjæftigelse iblandt Beboerne af Zions fredelige Dale.

Det glæder os inderligt at have modtaget disse gode Efterretninger og vi ere taknemmelige til Brevskriverne for samme. Vi ville her bemærke, at der var faa Syge iblandt de to første Tog af Skandinavierne, men flere i det tredie Tog, paa Grund af den stærke Varme, som herskede ved deres Ankomst til Amerika, og de tykke og varme Klæder, der sædvanlig bæres af dem, der komme fra disse nordlige Lande, hvorfor det vilde være godt for dem, der berede sig at drage ud til næste Aar, at forsyne sig med et Skifte af tynde og lette Sommerklæder, der kunne passe for et varmere Klima.

Beskikkelser.

Ældste L. P. Edholm er beskikket som omreisende Ældste i Kjøbenhavns og Dernes Conferencer, og

Ældste Bernhard Hesse som Præsident over Stockholms Conference.

C. Widerborg,
Præsident
over den skandinaviske Mission.

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 44.)

Paa den modsatte Side og i lige Linie med Floden er en Række af femten Trin, der føre op til en tolv Fod bred Terrasse. Derpaa føre atter femten Trin op til en anden Terrasse, som er tyve Fod bred og strækker sig lige til Muren ved Floden. Paa begge Sider af Trinene er en Masse Ruiner, hvilke øiensynlig ere Levninger af et rundagtigt Taarn. Omtrent halvveis opad Trinene og paa denne Side af samme er der en halvfjerdsindstyve Fod høi Grav, hvilken er fem Fod i Fiirkant og omgiven med en Muur. Nede ved Bunden er en to Fod og fire Tommer høi Aabning, der ogsaa er omgiven med en Muur, hvilken er een Fod og ni Tommer tyk. Den fører til et Rum, der er ti Fod langt, fem Fod og otte Tommer bredt og fire Fod høit. I begge Ender ere Fordybninger i Muren. Oberst Galindo opbrød først denne Gravhvælving og fandt Nicherne og Bunden opfyldt med røde Leerkrukker, af hvilke, siger han, over halvtredsindstyve vare fulde af Menneskebeen. Tillige forefandtes flere skarpeggede og spidse Knive samt et lidet Dødningehoved, udhugget i en smuk grøn Steen. Dets Øine vare næsten tillukkede, Ansigtstrækkene tildeels fordreiede, Baghovedet symmetrisk gjennemboret, og i det Hele taget var Alt et fortræffeligt Arbeide. Umiddelbart ovenfor den Hule, igjennem hvilken man kommer til denne Hvælving, er der en Gang, som fører igjennem Terrassen til den Muur, der vender ud mod Floden, hvorfor Ruinerne, som før omtalt, undertiden kaldes „Las Ventanas“ eller Vinduerne. Den er een Fod og elleve Tommer bred ved Bunden, og paa Overkanten een Fod. Den er alene stor nok til at et Menneske kan krybe igjennem, naar det lægger sig fladt ned.

Der fandtes ingen Levninger af Bygninger. Med Hensyn til den Hængekøie af Steen, som Fuentes omtaler, og hvilken havde været Hovedbevæggrunden til vort Besøg ved disse Ruiner, søgte vi i Særdeleshed efter samme, men saae ikke Noget til den. Oberst Galindo omtaler den ikke. Den kan alligevel have existeret og kan endnu være der, men maa da være sønderbrudt og begraven. Prioren i Gualan sagde, at han havde seet den,

og under vore Efterforskninger iblandt Indianerne traf vi En, som fortalte os, at han havde hørt sin Fader sige, at dennes Fader for to Generationer tilbage havde talt om et saadant Mindesmærke.

Jeg har forbigaaet de enkelte Omstændigheder ved vor Opmaaling — og det besværlige Arbeide og de mange Vanskeligheder, som stillede sig i Veien for os, idet vi maatte rydde Linier gjennem Skoven, klattre opad Siderne paa ødelagte Pyramider for at maale de forskjellige Trin, medens vor Forlegenhed forværredes paa Grund af Mangel paa Redskaber og Hjælp samt formedelst vort ufuldkomne Bekjendtskab til Sproget. Indbyggerne i Copan kunde ikke begribe, hvad vi vare ifærd med og troede, at vi udøvede en eller anden sort Kunst for at opdage skjulte Skatte. Bruno og Francisco, vore fornemste Medhjælpere, vare fuldkommen mystificerede, og selv Aberne syntes forlegne og forvirrede. Deres Forsøg at efterligne os bidrog ikke lidet til at vedligeholde den besynderlige Hemmelighedsfuldhed, der hvilede over Stedet. De gjorde ingen „Abestreger," men syntes mørke og alvorlige, ligesom om de vare ansatte til at holde Vagt over det indviede Sted. Om Morgenen holdt de sig rolige, men om Eftermiddagen foretoge de sig en Promenade paa Toppen af Træerne, og idet de undertiden saae paa os uafladeligen, syntes de i Begreb med at ville spørge os, hvorfor vi forstyrrede Ruinernes Ro. Jeg har ogsaa forbigaaet, hvad der forværrede vore Strabadser og nedbrød vor Sindsstemning, nemlig Frygt for Skorpioner, og Moskiternes og et andet lidet Insekts Bid. Sidstnævnte vare især besværlige, da de uagtet al vor Forsigtighed banede sig Vei til os. Vi havde saaledes bundet vore Beenklæder udenom Støvlerne og knappet vore Frakker lige til Halsen, men til Trods derfor trængte de sig ind under vore Klæder og begrov sig i Kjødet, og hertil kom, at om Natten vrimlede det af Lopper i Don Miguels Hytte. For at beskytte os mod disse, syede vi Siderne og den ene Ende paa vore Lagener sammen og krøbe ind i dem ligesom i en Sæk. Medens jeg er ifærd med at omtale vore Besværligheder, maa jeg endnu tilføie, at ved denne Tid slap Melet i Haciendaen op, saa at vi ikke kunde faae Brød, og saaledes kom vi i den yderste Forlegenhed.

Dagen efterat vi vare blevne færdige med Opmaalingen, gjorde vi til Afvexling en Spadseertour til de gamle Steenbrud ved Copan. Vi forlode snart den Sti, som gaaer langsmed Floden, og dreiede af til Venstre. Jordbunden var ujævn, Skoven tyk, og hele Veien gik en Indianer foran os med sin Øxe og afhuggede Grenene. Denne Bjergstrækning ligger omtrent to engelske Mile Nord for Floden og strækker sig fra Øst til Vest. Ved Foden af samme satte vi over en rivende Strøm. Siden af Bjerget var bevoxet med Buske og Træer; Toppen var bar og frembød en herlig Udsigt over den tætte Skov, der kun var afbrudt ved Copanflodens Bugtninger og de smaa aabne Pladse, der omgave Don Gregorios og Don Miguels Haciendaer. Staden var ganske begraven i Skoven og fuldkommen skjult for Øiet.

(Fortsættes).

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juli 1840. (Fortsat fra Side 47.)

De kan for en Deel forestille Dem, med hvilke Følelser saavel jeg som Ældste Rigdon og Broder Hyrum læste deres Brev; i Sandhed, vore Hjerter hensmeltede i Deeltagelse og Medlidenhed, da vi erfarede Deres Beslutning osv. Jeg kan forsikkre Dem, at jeg vil behandle Deres Sag paa en saadan Maade, at det vil vinde Bifald hos Jehovah, hvis Tjener jeg er, og overeensstemmende med Sandhedens og Retfærdighedens Grundsætninger, som nu ere aabenbarede, og saa sandt som Gud altid viser Langmodighed, Taalmodighed og Barmhjertighed mod den Ydmyge og Bodfærdige, vil jeg søge at følge hans Exempel for derved at kunne blive et Middel til at frelse mine Medmennesker.

Det er sandt, vi have lidt Meget som en Følge af Deres Fremfærd, thi den bittre Kalk, som allerede forhen var fuld nok for Dødelige at drikke, blev fyldt til Overmaal, da ogsaa De vendte Dem mod os. Det var haardt, at En, med hvem vi saa ofte havde siddet i Raad, og i hvis Selskab vi havde nydt saa megen Glæde, skulde forlade os; havde det været en af vore Fjender, kunde vi endda have baaret det. Selv dengang, De var iblandt Modparten, da de Fremmede trængte os og kastede Lod om det fjerne Vesten, burde De ikke have glædet Dem i Deres Broders Kummer eller hovmodigen talt om hans Gjenvordigheder.

Kalken er imidlertid bleven uddrukken, vor Faders Villie udført, og dog ere vi endnu ilive, hvorfor vi takke Herren. Og da vi formedelst vor Guds Barmhjertighed ere blevne udfriede af ugudelige Menneskers Hænder, driste vi os til at sige, at det ogsaa fremdeles er vort Privilegium at udfries fra Modstanderens Magt, at nyde den Frihed, som tilhører Guds Børn og atter at indtage vor Plads iblandt den Høiestes Hellige, og i Ydmyghed og med uskrømtet Kjærlighed anbefale vi Dem til vor, Deres og alle de Helliges Gud.

Idet jeg troer, at Deres Bekjendelse er oprigtig og Deres Omvendelse alvorlig, skal det være mig inderligen kjært endnu engang at række Dem en Broderhaand, og jeg vil glæde mig over den forlorne Søn, som vender tilbage.

Deres Brev blev læst for de Hellige forrige Søndag, og det blev eenstemmig vedtaget, at De igjen optages i Menigheden.

„Kom an, kjære Broder, da Striden er over;
Thi Venner fra Begyndelsen ere Venner igjen tilsidst."

Deres altid hengivne
Joseph Smith, jun.

Til Alle, hvilke det maatte angaae.

Herved bevidnes, at Ældsterne Samuel Bent og George W. Harris ere af det øverste Præsidentskab og Høiraadet for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige blevne beskikkede til Agenter for nævnte Samfund og til som Saadanne at besøge Menighederne i Østen, eller hvorsomhelst de maatte blive ledede hen formedelst Guds Forsyn — for at modtage Gaver og Bidrag til Trykningen af Mormons Bog, Lærdommens og Pagtens Bog, Psalmebogen, den nye Oversættelse af den hellige Skrift osv. De ere ligeledes bemyndigede til at gjøre Laan for Kirken til Udgivelsen af ovennævnte og andre vigtige Værker, der ere nødvendige for bemeldte Samfunds Vel.

Ifølge vort lange Bekjendtskab til

disse vore elskelige Brødre og paa Grund af deres længe prøvede Venskab under de vanskeligste og smerteligste Omstændigheder, deres Nidkjærhed for Sandhedens Sag og deres strenge moralske Retskaffenhed, anbefale vi dem paa det Hjerteligste til den Høiestes Hellige. Hvilkesomhelst Meddelelser de maatte fremkomme med i Henseende til deres Mission, kan man sætte ubetinget Tillid til, og de Laan, de maatte gjøre, ville ansees bindende for Kirken, og vi haabe, at de Hellige ville gjøre Alt, hvad der staaer i deres Magt for at efterkomme Opfordringen og hjælpe vore elskelige Brødre, som med Glæde have paataget sig et saa stort og vigtigt Hverv.

Joseph Smith, jun., Præsident.
Hyrum Smith,
William Marks,
Newel Knight,
Elias Higbee,
Alpheus Cutler,
David Dort,
Henry G. Sherwood,
Charles C. Rich,
David Fulmer,
Seymour Brunson,
Thomas Grover,
William Huntington,
Lewis D. Wilson.

Broder Granger.

Kjære Herre. Det var mig en særdeles Glæde at modtage Deres og Broder Richards Brev, dateret New-York den 23de Juni 1840, og det var mig inderlig kjært at blive underrettet om Eders lykkelige Ankomst til denne Stad og om Eders Udsigter og Held. Jeg troer, at Eders Forhaabninger ville gaae i Opfyldelse, og at I ville blive istand til at befrie Herrens Huus fra alle de Hæftelser, som hviler paa samme, og at I ville have Held med Eder i alle Eders Foretagender til Kirkens Bedste, og jeg beder, at Himmelens rigeste Velsignelser maae være udgydte over Eder, medens I ere beskjæftigede med disse Anliggender og udføre de Pligter, som ere blevne Eder paalagte af Kirkens Autoriteter her paa Stedet.

Det gjør mig ondt at erfare, ikke alene gjennem Eders Brev, men ogsaa fra andre paalidelige Kilder, den besynderlige Fremgangsmaade, Ældste Almon W. Babbitt lægger for Dagen i Kirtland. Jeg undres i Sandhed over, at en saa erfaren Mand, som Broder Babbitt er, skulde foretage sig Noget, der er egnet til at svække Tilliden saavel hos Brødrene af det øverste Præsidentskab som hos de andre af Kirkens Autoriteter.

For at kunne styre Kirkens Anliggender i Retfærdighed er det af yderste Vigtighed, at den fuldkomneste Enighed, Venlighed, god Forstaaelse og gjensidig Tillid hersker mellem Brødrene, og at sand Velvillighed og indbyrdes Kjærlighed udmærker alle deres Foretagender. Hvis der er Ukjærlighed og Mistillid, da vil ogsaa Stolthed, Hovmod og Misundelse snart give sig tilkjende; Forvirring vil undgaaelig faae Overhaand, og Kirkens Autoriteter ville blive magtesløse, og under saadanne Omstændigheder kan Kirtland ikke reise sig for at befrie sig fra den Trældom, det holdes i; det kan ikke blive et Sikkerhedssted for de Hellige, og eiheller kan Jehovahs Velsignelser hvile over Stedet.

Dersom de Hellige i Kirtland ansee mig for uværdig til deres Bønner naar de ere tilsammen, og de forsømme at opholde mig for Naadens Throne, da er dette for mig et kraftigt Beviis paa, at

de ikke have Guds Aand. Dersom de Aabenbaringer, vi have faaet ere sande, hvem skal da lede dette Folk? Dersom Rigets Nøgler ere anbetroede i mine Hænder, hvem skal da afsløre de Mysterier, som ere forbundne dermed?

(Fortsættes.)

Nyheder.

Sverrig. I det sydlige Skaane er der for ikke længe siden indtruffet to betydelige Ulykkestilfælde ved Hørbrydning. Det ene Sted omkom ni Personer i Luerne, 3 bleve mere eller mindre forbrændte, og kun 3 slap uskadte derfra; det andet Sted bleve 15 Personer forbrændte, af hvilke een senere er død.

England. I Kulværkerne i Pentonfell, sydfor Newcastle, har en frygtelig Explosion fundet Sted; 24 Personer savnes.

Rusland. Den russiske Thronfølger, Storfyrst Alexanders og Prindsesse Dagmars Formæling fandt Sted den 9de dennes.

Tyrkiet. Efter flere heftige Træfninger skal nu Opstanden paa Candia være saa godt som aldeles underkuet.

Amerika. Fra Matamoras meldes den 19de Octbr., at der har fundet en skarp Fægtning Sted ved Saltillo; Juaristerne bleve slaaede.

I Sydamerika er det ifølge de nyeste Beretninger kommet til en blodig Fægtning mellem Brasilianerne og Paraguiterne ved Paranafloden. Som sædvanligt tilskrive begge Parter sig den meest afgjorte Seier.

Ifølge en Beretning fra Porto Plata har en voldsom Orkan raset der paa Stedet den 30te September, hvorved Skibene „Helena," „Urania," „Mentor" og „Margarita" strandede. Det sidste er sunket og „Demuth" ligeledes totalt gaaet under.

Blandinger.

Den største Avlsdrift i Verden eier en Nordamerikaner, Michael Sullivan, Champaign County, Illinois. Den er paa 70,000 Acres Land, af hvilke de 23,000 ere indhegnede og dyrkede. Han driver næsten hele Avlen ved Maskineri, graver, drainer, saaer og planter med Maskiner, saa at alle hans Arbeidsfolk udføre deres Arbeide til Hest. Han har 200 Arbeidere, 300 Heste og et stort Antal Oxer.

„La Torpille." Som bekjendt har man iaar i Frankrig opfundet et Sprængnings-Redskab af Form omtrent som det Legetøi, der kaldes en Top, og er ikke større, end at en Mand kan bære det i Armene. Dette Instrument hedder paa Fransk torpille, egentlig en Zitterrokke, og anvendes saaledes, at det fra en Baad slynges

ned i Vandet imod den underste Deel af et Skibsskrog, som derved sprænges med en uhyre Voldsomhed. Et Exempel paa Anvendelsen af en saadan Torpille har nylig fundet Sted i Sydamerika og omtales paa følgende Maade i Bladet Messager du Midi: De sidste Efterretninger fra La Plata bekræfte Tabet af det brasilianske Pantserskib „Rio Janeiro," som blev boret isænk af en Torpille. „Rio Janeiro" var udgaaet fra det keiserlige Orlogsværft i Rio. Baade Jernpladerne og Maskineriet paa to hundrede Hestes Kraft vare forfærdigede i England; Skibet var solidt bygget og istand til at vende Bredsiden imod et fjendtligt Batteri. Og dog har man kun behøvet at anvende en enkelt af Indianerne anbragt Torpille for med Lynets Hurtighed at ødelægge dette Skib. Det synes, at Ulykken er kommen saa uventet og pludselig, at der kun er blevet reddet 17 Mand af de 116 Mand, som udgjorde Besætningen.

De iaar forliste Skibe. Ifølge en Bekjendtgjørelse fra Bureau Veritas i Paris har Antallet af totalt forliste Skibe i afvigte September Maaned beløbet sig til 227. Af disse vare 114 engelske, 30 amerikanske, 19 franske, 9 hannoveranske, 7 hollandske, 3 svenske og 42 henhørende til forskjellige andre Nationer. 6 Skibe formodes paa Grund af manglende Efterretninger om dem at være gaaede under med Mand og Muus. Antallet af de forliste Skibe fra 1ste Januar til 31te Marts er 947; fra 1ste April til 30te Juni 565; fra 1ste Juli til 30te August 316. Naar dertil lægges de 227 for September, bliver det samlede Antal af totalt forliste Skibe fra 1ste Januar til 31te Septbr. iaar 2,054.

Indhold.

	Side.
Zions Stad (fortsat)	49.
Udtog af Generalraadets Forhandlinger i Kjøbenhavn (fortsat)	54.
Redaktionens Bemærkninger	57.
Stephens og Catherwoods Reiser (fortsat)	59.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	61.
Nyheder	63.
Blandinger	63.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.